

In de speeltuin van de taal

Een selectie uit het werk van de
deelnemers aan de cursus en
vervolgcursus "Schrijven voor je
plezier".

september t/m december 1997

Wherelant
Centrum voor Kunstzinnige Vorming
Purmerend e.o.

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

OF THE UNITED STATES OF AMERICA
FROM 1776 TO 1876
BY
JAMES M. SMITH

NEW YORK: G. P. PUTNAM'S SONS
1876

THE HISTORY OF THE UNITED STATES
OF THE UNITED STATES OF AMERICA
FROM 1776 TO 1876
BY
JAMES M. SMITH
NEW YORK: G. P. PUTNAM'S SONS
1876

In de speeltuin van de taal

**Een selectie uit het werk van de deelnemers aan de cursus en
vervolgcursus "Schrijven voor je plezier".**

september t/m december 1997

**Creativiteitscentrum Wherelant
Ds. M.L. Kingweg 2
1444 ED Purmerend
tel+fax: 0299-434777**

Hobby

Hoe is het in godsnaam mogelijk dat iemand koken als hobby kan hebben. Elke hobby is mogelijk in mijn ogen, zelfs pinnen of macramé, maar koken!

Koken zie ik als noodzakelijk kwaad. Je moet eten om te overleven en je huisgenoten wil je toch af en toe ook iets voorschotelen. Maar koken voor je gasten, dat gaat me te ver. Het begint al met het bedenken. Wat zal ik mijn genodigden voorzetten? Je kunt niet weer aankomen met die eeuwige pastaschotel die je zo gemakkelijk van tevoren kunt klaarmaken en alleen nog maar even hoeft op te warmen in de magnetron, zodat je niets hoeft te missen van het gezellig samenzijn. Dus je gaat ziltten met stapels Allerhande voor je op tafel, in de hoop iets "eenvoudigs, doch zeer smakelijks" tegen te komen. Heb je dan uiteindelijk besloten wat er op tafel gezet gaat worden, moet je het zelf ook nog gaan halen. Ook al zo'n leuke happening, boodschappen doen. Eerst alles in je karretje, dan alles uit je karretje op de lopende band, dan alles weer in je karretje en vervolgens laad je de boel weer in je auto. Maar dan ben je er nog niet. Vanuit de auto weer het gezeul je huis in en omdat mijn boodschappen niet zelf weten in welke kast ze moeten staan, moet ik dat ook nog doen. Na zo'n welgeteld zes handelingen, moet het eten nog bereid worden. Ik ben dan al uitgeteld en vind het allemaal niet leuk meer dat ik gasten krijg.

Toch heb ik dit jaren gedaan. Want doe je het niet, dan word je wel erg eenzaam natuurlijk.

Maar ik heb er nu wat op gevonden.

Sinds een klein jaar heb ik er een nieuwe vriend bij. Zijn naam is Albert. Albert H.

Hij let erg op de kleintjes en aangezien ik nogal lang ben, was ik eerst bevreesd dat hij mij niet zag zitten. Maar mijn angst was ongegrond, want hij is zelfs gesteld op me. Hij kookt namelijk

voor mij!

Het is niet te geloven, maar ik kan gewoon naar hem toegaan en aanwijzen wat ik graag zou willen eten die avond, al dan niet met gasten. Hij kookt in zulke grote hoeveelheden, dat ik bij wijze van spreken al mijn vrienden en kennissen tegelijk kan uitnodigen. Een volgend probleem doet zich dan wel weer aan. Ik heb te weinig serviesgoed en mijn huis is wel groot, maar mijn vriendenkring ook.

Daar heeft Albert nog geen oplossing voor.

Maar voorlopig ben ik dik tevreden en ik ga er van uit dat onze relatie nog heel lang stand houdt.

De waarheid

"U luistert naar Classic FM".

Ik liep naar de radio in de keuken en zette hem uit.

Daar heb ik nu net geen zin in, die klassieke muziek. Weer terug in de huiskamer pakte ik uit de la de CD van Joe Cocker.

Terwijl ik hem opzette, dacht ik eraan hoe ik het hem zou vertellen. Zou ik de waarheid spreken of er een mooi verhaal van maken.

"Have a little bit of faith in me", schalde de hese stem van Joe uit de boxen.

Het zat me erg hoog dat ik er maar op los loog. Als kind had ik al geleerd dat liegen een van de ergste zonden was. Ik heb het dan ook maar een paar maal gedaan.

Eén keer kan ik mij nog goed herinneren. Ik zal zo'n jaar of veertien geweest zijn. Tegen beter weten in had ik stiekem een sigaret gerookt op de WC. Mijn moeder die een uurtje later thuis kwam, merkte dit onmiddellijk. Maar ik stelde haar gerust.

De rook moest beslist van de buurman zijn geweest die altijd een sigaret rookte op het toilet. Die avond heb ik mezelf voorgenomen nooit meer te liegen, want ik had donders goed door dat je veel beter iets ondeugends kan doen dan glashard de boel bedriegen.

Maar nu, dertig jaar later, sta ik niet meer voor mezelf in. Elke vraag van zijn kant ga ik uit de weg of ik draai er om heen. En zelfs die ene keer toen ik niet op tijd was, hoewel we hadden afgesproken dat ik erbij zou zijn. De hele kamer zat al vol visite, toen ik weer boven water kwam. Hij vroeg waar ik was geweest. Ik verzon ter plekke een prachtig verhaal en hij geloofde het! De schat. Terwijl de hele familie zag dat ik ijskoud stond te liegen.

Het begint nu zelfs knap lastig te worden. Ik ben bang dat ik nu vandaag of morgen verspreek. Hij vraagt het niet echt, maar ik merk dat hij wil weten hoe het zit.

Mijn besluit staat vast. Ik geef mezelf nog een paar dagen en dan zal ik hem alles vertellen.

Want wees nou eerlijk. Wordt het niet eens tijd dat ik na deze drukke decembermaand mijn zoon van acht vertel dat Sinterklaas niet bestaat?

Linda Beele

Zoemerde zoom
computer gesputter
pringende prangende pratende
telefoon lawaai
afspraken noteren
gesla met de deuren
"natuurlijk mevrouw"
tuterde tuut taterde tetter
Razende rollende versnellende wereld en dan
stiller dan stil
zweeten zitten en puffende adem
zachtjes ontsnappend
borrelend bruisend bubbelend bad
zweemen duikelend buitlend drijven
koud kouder dan warm en weer heter
zweetend natierde nat
lieve vriendin
fluisterende lachende lollende vrouwen
dikke konten
die plonzen en plonzen
genietend waterend rusterend
aan 't eind van de dag

Schaakmat

Die nacht schrok Karin wakker van een ongewoon geluid. Slaapdronken keek ze naar de wekker die door een woeste beweging van haar arm op de grond gekletterd was. De nachtmetrie zat nog in haar lijf, haar hart ging als een gek tekeer terwijl de droom langzaam in haar herinnering terugkwam. Meteen was ze helemaal wakker, verdraaid ze ging het doen! Zoet plooiden haar lippen zich in een glimlach. Al veel te lang had ze zijn gedrag getolereerd. Ze had meer dan genoeg van de machtsspelletjes die hij speelde én van de manier waarop hij met vrouwen omging. Dat hij de zakelijke benadering van Karin niet kon waarderen had ze gister aan den lijve ervaren toen ze, na zes maanden van hard werken, haar project aan hem had voorgelegd. Ze wist dat er een uitstekend product lag. Hij had er echter nauwelijks naar gekeken maar haar met een tersluikse blik op haar borsten laten weten dat haar contract niet zou worden verlengd. Hij, notabene hij.....! verwoot háár gebrek aan teamgeest; hij wilde en kon niet achter haar product staan. Onder het genot van een drankje was de zaak nog wel bespreekbaar en als Karin haar houding zou willen herzien dan....

Karin werd weer razend nu ze er aan terug dacht. Dit bedrijf had ze nodig als laatste zetje om door te stoten in haar carrière. Gruwelijk om dan afhankelijk van één zo'n man te zijn. Haar boosheid kreeg weer de overhand; aan dat machteloze gevoel dat haar verlamde moest een eind komen. Ze wist hoe ze het aan ging pakken! Morgen, morgen zou ze hem uitnodigen.....

Vanuit haar opgerichte houding kijkt ze minachtend op hem neer. Dan stapt ze resoluut van hem af terwijl ze tegelijkertijd de binnenkant van haar dij achteloos met haar slipje afveegt. Geheel overgeleverd aan de strakke banden die de vier hoeken van het bed met elkaar verbinden kijkt hij naar haar op: "Je was geweldig schatje, ik had nooit gedacht deze droom, deze

fantasie, met jou waar te kunnen maken. Kom lekker ding, maak me nu los." Zonder iets te zeggen schiet Karin in haar broek. Op weg naar de deur schopt ze de zweep onder het bed en propt haar ondergoed in haar tas. Haar leren jasje trekt ze over haar schouders. "Wat doe je, wat ga je doen", klinkt het verschrikt uit het bed: "Je gaat toch niet weg, kom liefje, genoeg gespeeld, je hoeft het niet zóver door te voeren." Karin noggeert hem en opent de deur. Het duurt nog even voor de waarheid tot zijn hersens doordringt. Een golf van paniek trekt door hem heen: "Maak me los verdomme, maak me los". Er volgt een stortvloed aan scheldwoorden. Met een glimlach trekt Karin de deur met een zacht klikje achter zich in het slot. Een sterk en machtig gevoel maakt zich van haar meester. Ze ademt diep en werpt haar hoofd met een resoluut gebaar in de nek. Terwijl ze haar voet op de onderste tree van de tram zet verdwijnt de sleutel met een wijde boog in de gracht.

Ada Hartland

Mist

Een witte wereld.
Een muur alom.
Wolkeendicht.
Naar binnen gericht.
Een fazant.
Een kleur.
En dan regenkil.
Alles stil.
Een spinnenweb.
Straten grauw.
Diffuus licht.
Een wonderlijk gezicht.

Jeugd

Kleutervragen, kleuterspelen,
kleuren, knippen, krassen.
Kinderharten, kindervrienden,
kissen, kniezen, katten.

Grote gabbars, grote gozers.
groeien, grommen, grūnzen.
Grote geiten, grote grieten,
Griffen, grappea, griepen.

De blikvanger

Ik lees veel artikelen in de krant en nu viel mij toch iets op waarvan ik dacht: "Ja, dat is het. Dat lijkt me nog eens handig. Dat zal een echte blikvanger worden".

Het is voor deze tijd erg geschikt en het is goed voor het milieu. Juist in de komende verkiezingstijd is dat iets om mee te scoren. Dit is een erg nuttige Willy Wortel uitvinding.

En dan zie ik hem in een staan: die stoere knaap met zijn brede borst en gespierde lange armen, altijd glimlachend en opgeruimd: de blikvanger.

Ik probeer hem direct uit, gooi een blikje uit het raam van de auto en krijg daarvoor geen boete. Ik ga naar het strand, waar ik niet meer hoef op te passen dat ik in glas trap. Nu wordt glas daar beslist verboden. Alles moet in blik en ik mag het zomaar op het strand weggooien. Ik maak een wandeling in het bos en over de hei en zie alleen nog maar wat papier-vervuiling. En daar gooi ik ook mijn blikjes weg.

En zie: het is onvoorstelbaar. Het blik verdwijnt als sneeuw voor de zon in die handige vanger die overal is. Hoera! Nooit meer blikvervuiling, opgeruimd staat netjes. Wat zullen er een hoop mensen naar komen kijken.

Zo wordt die blikvanger een echte blikvanger.

Televisie
kijken is
beeld na beeld
over de wereld reizen,
zittend in je luie
stoel met koffie,
kanalen zappend
passief.

Thea de Hilster

Reizensmoe

Een violette zonnegloed vlucht voor het komend daister.
De wind is reizensmoe, staakt haar gesuisel.
Op kousvoeten aangeslopen, weeft een ijle nevel
haar witte draden tot een vochtig glanzend web.
Vertrouwde beelden uit de straat vervagen.
Een dag vol wachten is opnieuw verstreken.
Er is geen hoop, het leven is geleefd.
De klok tikt tergend traag de uren weg.

Wanneer vertelt de engel, die haar naar de aarde droeg;
"Jouw reisdoel is bereikt.
Het is genoeg."

Verlangen...

In diepblauw
zweven witte wolkenzwanen,
gedreven door de wind.
Zo zweeft mijn verlangen
langzaam, zwijgend, voort,
zoekend waarheen?

Verlangen....

Duo

Voor de supermarkt op een bank.
Roknops met hangbuik:
een dikke hond.
Daarnaast onderkin met stiernek:
zijn corpulente baas.
Perfect duo.

Krantenkop van drie november:
veel honden te dik.
Een dag later in dat ochtendblad:
zwaarlijvigheid rukt op
Remedie:
minder snoepen, meer bewegen.

Houd en baas....

Waar kan ik een rotje kopen?

Hoe zeg je

Trouwen...
Nog niet aan de orde.
Voorlopig samenwonen,
Helaas; één kamer maar.

Dus naar bureau Huisvesting.
"Naam en adres,
alleenstaand, gehuwd of gescheiden?"
Vraagt de ambtenaar.
Even diep nadenken...
Hoe zeg je dat ook al weer?
Oh ja....
"Ik leef in continent."

In Voorburg
een riante villa.
Naast de deur een bord:
Vrouwenarts
L. Broekhersteller.

Ella Homan

Zomereinde

Plots gaat de antraciet gekleurde hemel open
Waterdruppels raken zacht de droge grond
Gruw waas valt somber op de straten
En zonnestrallen sluipen zachtjes weg
Hun gelig licht vervagend achter boze wolken
Een schuilplaats zoekend tegen weer en wind
De wind die speelt en buitelt door mijn lokken
Een zware sluier makend van mijn haar.

Van binnen kriebelkietelt iets in mij
Verlangend kijk ik naar de bomen
En ruik; de herfst is dichtbij.

Eten

Verlekkend stapte ik de lege snackbar binnen. De bediening was zeker achter; ik wachtte dus geduldig achter de toonbank.

Na een tijdje riep ik: "Hallo. Is daar iemand? Ik wil graag bestellen; Eén patat graag."

De frituurpan begon te borrelen en de speelautomaat in de hoek bromde zachtjes. Het was wel niet m'n gewoonte, maar als ik toch moest wachten, kon ik net zo goed even spelen.

Ik haalde wat kleingeld te voorschijn en gooidde een paar munten in de automaat.

Even later hoorde ik een stem zeggen: "Uw bestelling is klaar. Eet smakelijk."

Onderin de automaat hoorde ik een plof en bukte me. Waar normaal de jackpot uitkwam stond nu een bakje friet heerlijk geurig te dampen.

Begerig pakte ik de overheerlijke ongezonde hap. Ik beet en.....Plastic! Alle frieten waren van plastic! Terwijl een overheerlijke geur me tegemoet kwam.

Driftig gooide ik alles in de afvalbak. "Gadver. Niet te vroten." mopperde ik binnensmonds.

De lichten in de snackbar flitsten aan en uit. Belgerinkel uit de speelautomaat klonk hard en zacht. Ik greep naar de deur. Hij zat vast. Weg wilde ik. Weg!

Aan en uit, aan en uit flitsten de lichten. Hard en zacht, hard en zacht het belgerinkel. Ik rukte en trok uit alle macht aan de deur.

Plots viel alles stil. De deur schoot los. Ik verloor bijna m'n evenwicht, maar kon me nog net staande houden.

Ik wilde naar buiten stormen en hoorde een spottende stem zeggen: "Ik hoop dat het heeft gesmaakt. Tot ziens!"

Henriëtte Jansen-Hagedorn

In een waas zie ik
hoe ze jou bij me leggen.
Je ogen zijn dicht,
je ademt niet.
Ze hadden me al gezegd
dat je niet leefde.
Maar nu scherpt de pijn
en de hechtingen trekken.

Je pappa staat naast me
verdoofd en verslagen,
Op een afstand hoor ik huilen,
besef dan dat ik het zelf ben.

Ik heb je gedragen
en voelen schoppen
maar dat hield op.

Wie was je geworden
hoe had je gespeeld
hoe was je geweest als je boos was -
of lachte.

Mijn lichaam hoeft mij verraden,
jou gedood.
Waar kan ik heen in deze witte kamer
weg van de pijn om jou
en de schuld in mijzelf.

Voor R.

Kijk lief, onze stappen in het zand,
een onzijdige lijn naar de horizon.
Kus me lief, ik neem je mee
naar het einde van de sterren.
Hap naar adem lief, je ogen een waas,
laat uit jouw mond een schreeuw ontsnappen.
Kijk lief, laat vuur vonken,
Extase uit jouw hemelsblauwe ogen.
Stroel me lief, voel mijn ronde buik,
voel hem schoppen tegen je hand.
Noem hem lief, doe wat een man al eeuwen doet,
geef hem jouw naam.
Loop lief, laat ons silhouetten zijn tegen de zon,
met ook jouw dochter aan mijn hand.

Ik had zo graag lief,
gedroomde werkelijkheid, lief.

Tijd
klokt tikt
digitale strepen
in het oosten op
in het westen
onder en naast
jouw ogen
strepen
de tijd als een dode kraai
de poten gestrekt
naar het westen

Haar mond praat
en trekt zich in een glimlach
onafhankelijk van haarzelf.
Haar woorden opgeverfd
en over haar lippen eenzelfde
felrode opgewektheid
Ik weet:
stilte zou haar mond
bloedeloos doen zijn.

Marie-Louise Kramer

Herinnering,
voorbij jaren,
niet stilstaan bij
wat is geweest.
De dag ligt voor ons,
achter ons blijft
slechts een
herinnering.

Herfstpracht
harde wind
de bladeren vallen
een rode gloed
prachtige herfst.

Goëindigd
gesloten deur
alleen een leegte
maar is dat zo?
Waar alles zich stuit
in volheid aanwezig
is Hij
Christus.

Die nacht schrok Mario wakker van een ongewoon geluid. Hij knipte snel het lampje aan boven zijn bed en luisterde, hij had het goed gehoord! Uit het jukeboxje kwamen stemelende geluiden van een opczangeres.

Nu Mario ouder was en zijn vak niet meer beoefende, kon hij toch niet nalaten hier en daar nog muzick uit te laten klinken. Maar deze was zó oud dat het hem niet gelukt was. Tot nu dan. Opgewonden stapte Mario uit bed. Met vrouwen had Mario in zijn leven geen geluk gehad maar met jukeboxjes kon hij wel overweg.

Een charmante jonge vrouw had hem gevraagd om het jukeboxje te repareren. Zijn handen hadden getinteld om aan de slag te gaan. Deze vrouw wilde hij snel weer zien. "Je mag me Elisa noemen" had ze gezegd.

Tineke Middelveld

Verleiding

Ik doe een vastenkuurtje.

Eerst drie dagen niets eten. Dat viel nog wel mee, ik bleef gewoon thuis en zocht recepten uit, mezelf belovend: dit eten we volgende week dinsdag, dit woensdag en ... o ja, dat wil ik donderdag.

Maar nu is het de vierde dag en ik mag twee appeltjes.

Vanmorgen heb ik mijn appeltje in kleine stukjes gesneden en langzaam, eindeloos kauwend opgegeten. Wat was dat lekker, ik heb nooit kunnen vermoeden dat ik nog 'ns zo van een appel zou genieten.

Ik moet naar m'n werk, vorige week had ik bedacht dat dat wel zou kunnen. Ik hoef me niet zwaar lichamelijk in te spannen of zo. Maar ik heb één ding over het hoofd gezien, iets wat je gewoonlijk altijd over het hoofd ziet, omdat je je, als je normaal eet, niet voor kunt stellen hoe het is als je niet eet.

Ik loop door de Leidsestraat. Links van me aan de overkant is een pizzeria. Heerlijke warme geuren van pittige smeltende kaas dringen mijn neusgaten binnen.

Rechts is een warme bakker. Ik ben er wel eens geweest, achterin staan een paar stoeltjes waar je koffie kunt drinken met ... een roomsoes, of een kwarkpunt of warm naar kaneel geurvd appelgebak met een flinke klodder slagroom...

Ik loop langs de groenteboer die z'n waren, op kleur gesorteerd, prachtig voor z'n winkel heeft uitgesteld. Het lijkt wel of hij die bananen heeft opgepoetst, zo liggen ze geel en rijp te glanzen in de zon. Zwarte kersen, van die grote sappige, kisten vol, en grote oranje grapefruits.

Het lijkt wel of iedereen loopt te eten. Daar loopt een jong stel, gearmd, samen uit één bakje patat te eten. Een dikke man hapt stevig in een hamburger, de ketchup loopt langs zijn kin. Tieners delen verderop een zak snoep van Jamin.

Als ik de hoek omsla, de Prinsengracht op, sta ik plotseling oog
in oog met een witgeschortc ober. Op z'n hand balancceert een
bord, rijkclijk gevuld met dampende spaghetti..

Ik keer mij op mijn hakken om en loop terug naar de tram,
genoeg voor één dag, ik ga naar huis, naar m'n appeltje.

Pa

Hij was ooit kapper van beroep, maar is nu al vele jaren met pensioen.

Als ik hem opzoek vind ik hem meestal achter het raam van zijn kamer in het verzorgingstehuis, in zijn schommelstoel.

Hij kan niet zoveel meer en ik moet hem op één middag wel vier keer zeggen wie ik ben.

De ansichtkaart op tafel bekijkt hij iedere keer opnieuw alsof hij net bezorgd is.

Hij haalt herinneringen op aan zijn lagere schooltijd, hij weet nog alle namen van zijn klasgenootjes, kan de versjes nog opzeggén.

Ik raak hem aan, streel zijn perkamenten wang en glimlach als hij opkijkt. "Wie beut u?" vraagt hij met bibberende stem.

Wat zou ik graag nog 'ns met 'm praten zoals op onze lange bergwandelingen.

Alles kon ik met hem bespreken.

We boonden over diepzinnige levensvragen terwijl we voortzwoegden over het bergpad. We plozen wiskundevraagstukken uit, genietend van koffie uit blikken bекers bij ons kampvuurtje.

We bleven vaak een nacht op de berg en terwijl we in onze slaapzakken naar de sterren lagen te kijken, bespraken we de liefde of de laatste wedstrijd van onze favoriete voetbalclub.

Die gesprekken zijn verleden tijd, de wandelingen ook.

Geen gedeelde herinneringen, de Alzheimer heeft alles uitgewist.

En toch, als we zo, zwijgend, samen zitten en door het raam in de verte kijken, waar we vaag de contouren zien van onze berg, dan is er een sfeer van vertrouwdheid tussen ons.

Iets van die stoere wandelaar die hij eens was, verschuilt zich nog in die oude man in de schommelstoel, met in plaats van bruin geblakte pantoffels, zijn bergschoenen aan.

Wils Raaijmakers

Verlangen

Die nacht schrok Isabel wakker van een ongewoon geluid, waren dat voetstappen, waren dat zijn voetstappen? Ze stond op, zachtjes om de kinderen niet wakker te maken deed ze de deur open. Het was een heldere nacht, ze keek scherp luisterend om zich heen maar zag niemand, had ze het weer gedroomd? Nu al bijna drie jaar geleden ging Manuel weg naar een ander land om daar te gaan werken. In het begin stuurde hij regelmatig geld wat ze zo hard nodig had, maar al gauw hoorde ze niets meer van hem en hoopte dat hij op weg was naar huis.

Tien jaar later:

Het eten was klaar, de kinderen zouden zo thuiskomen, de oudste twee hadden gelukkig werk zodat de jongsten naar school konden. Zelf hield ze truien van haar gesponnen wol en als ze geluk had verkocht ze er iedere maand twee, zo konden ze het net redden met elkaar. Nog een enkele keer keek ze uit over het dal, vooral als ze zich zo eenzaam voelde als nu. Kijk daar kwam iemand, nog heel ver weg moeizaam naar boven lopend, ze keek scherper. Was er iets bekend, zou het dan toch? Ze draaide zich om en liep peinzend terug naar haar huiscje, ze wilde daar niet weer voor niks staan wachten. De kinderen kwettrden er op los maar ze was er niet helemaal bij. Zodra ze maar kon liep ze weer terug naar de plek en daar, daar zat een man alsof hij op haar wachtte. Haar hart bonkte in haar lijf. Ze bleef staan, kon geen stap meer verzetten. De man draaide zich om, keek naar haar, keek alsof hij haar voor het eerst zag. Wat zag ze er oud uit en al wat grijs, mager en afgetobd. Toen ze aarzelend naar hem lachte zag hij dat ze ook wat tanden miste. Schuldgevoelens joegen door hem heen, maar zijn besluit stond vast. Hij wuikte haar om naast hem te kunnen zitten en keek. Onderweg had hij wel honderd keer

gerepeteerd hoe hij het zou aanpakken maar nu gooide hij het er uit.

"Ik kom Alfonso halen",

"Nee," riep ze verschrikt.

"Hij is ook mijn zoon," riep hij.

"Je hebt ons laten barsten en nu we ons redden kom je alles verpesten. Dus daarom ben je terug gekomen, donder dan maar weer op". Hij stond op "Ik ga hem halen."

Razend vloog ze hem aan, stampte en schopte hem.

"Klootzak je blijft van de kinderen af, ga weg! Rot op!"

Diete Schrijt

Decembergrijs

Stram kom ik door de natte straat gelopen
een veel te wijde cape omhult een mager lijf
Veel ramen zitten dicht met houten planken
het vuilnis wordt hier niet meer opgehaald
Sprietige berken staan te sidderen in de wind
die guur door takken en door kleren waait
En in het dikke grijze wolkendek zit
niet één gaatje waar het blauw door kiert

Gordijnen sluiten nu de grijze tonen buiten
Ik steek met bleke moed
één kaasje aan

Bombardon

EEN BASSIGE DONDER

Bastaba dondert dof gerommel
Pinskels en pankels van koningen en kalkoenen
Paleizen herrijzen
Koning KASKOESKORAM schrijdt binnen
Ik poem een prachtig poemparadoem
Glanzend koper
Koning in hemelijn
Feestfestijn

Bericht uit het duister

Zij vlochte naar boven en knipte het licht aan.
In de brief stond:

Sabino, ik wil je graag zien.

Gerda heeft M.S.

Graag afspraak op neutraal terrein:
stationsrestaurant van Gouda, zondag,
half drie.

Je broer.

Waarom per brief? Maar wel persoonlijk bezorgd. Raar tijdstip.
Ach, Richard had vreemde trekjes. Zou hij nu weer naar
Laringen tuffen in zijn oude Skoda?

Ze zag het felgroene wagentje vóór zich. Hij kwam niet vaak
meer naar huis. Hooguit één keer per jaar. Op moeders
verjaardag. Iedereen deed dan plichtmatig zijn best het gezellig
te houden. Richard praatte met haar dan hooguit tien minuten
over neutrale onderwerpen zoals vakanties of het weer.
Er was een wederzijds wantrouwen naar elkaar omdat zij,
Sabino, wel met hun ouders overweg kon. En dat verweet hij
haar in stilte. Zij voelde de vijandigheid van hem haarscherp.
Op zo'n verjaardag zat zij nu met een strakke rug op het puntje van
haar stoel. De volgende dag had zij altijd hoofdpijn.

Heleen Soethoudt-Barends

Inhoud

Linda Beele:

Hobby / De waarheid

Ada Hartland:

Zomerde zoen / Schaakmat

Thea de Hilster:

Mist / Jeugd / De blikvanger / Twintigje

Ella Homan:

Reizensmoe / Verlangen / Duo / Hoe zag je...

Henriëtte Jansen-Hagedorn:

Zomercinde / Eten

Marie-Louise Kramer:

In een waas / Voor R. / Tijd / Haar mond

Tineke Middelveld:

Twintigje / Elfje / Twintigje / Die nacht

Wils Raaijmakers:

Verleiding / Pa

Diete Schrijt:

Verlangen

Heleen Soethoudt-Barends:

Decembergrijs / Bombardon / Bericht uit het duister

Colofon

Druk: Wherelant

Typewerk: Ellen Kuiper

Vormgeving: Leo Vrolijk

Redactie: Irene Scheltes

Aantal: 150

Prijs: f 3,50

